

Fénysugár

Evangeliumi hitebresztő és hűmélvítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

A büszkeség és gőg ellen.

A mi Urunk Jézus Krisztusnak, a királyok Királyának, a legfőbb Úrnak élete és halála hangos tiltakozás a büszkeségnek és gőgnek mindenféle formája ellen.

Mire vagy büszke?

Előkelő születésedre? »Nem ez-é amaz ácsmesternek fia?«
Máté 13:55.

Gazdagságodra? »Az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania.« Lukács 9:58.

Tekintélyedre? »Názáretből támadhat-é valami jó?«
János 1:47.

Külső szépségedre? »Imé a nagy étű és részeges ember, a vámszedők és bűnösök barátja!« Máté 11:19.

Függetlenségedre? »És aláméne velök Názáretbe; és engedelmes vala nékik.« Lukács 2:51.

Tudományodra? »Mimódon tudja ez az írásokat, holott nem tanulta?!« János 7:15.

Eszedre? »Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem.« János 7:16.

Allásodra? »Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon.« Máté 20:28.

Sikeredre? »Az övéi közé jöve és az övéi nem fogadták be őt.« Ján. 1:11. »Az ő atyjafiai sem hívének benne.« Ján. 7:5.

Képességeidre? »Semmit sem cselekedhetem magamtól.«
János 5:30.

Szabad akaratodra? »Nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.«
János 5:30.

Túlbugzóságodra? »Ne tiltsátok el őt; mert aki nincs ellenünk, mellettünk van.« Márk 9:39—40.

Igazságosságodra? »Atyám! bocsáss meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek.« Lukács 23:34. »Barátom, miért jöttél?« Máté 26:50.

Szentségedre? »Mi dolog, hogy a vámszedőkkel eszik és iszik?« Márk 2:16.

A keresztyénség hivatása.

Újra és újra csodálkozunk azon, hogyan volt lehetséges az, hogy a Krisztusról szóló örömmüzenet minden emberi hozzákészülés, öröklődés nélkül olyan hatalmas erővel terjedt a keresztyénség első századában és átfogta az egész földet. Csodálatos élő megmozdulás volt. Ennek a hatalmas, mindent átfogó mozgalomnak név szerint csupán néhány terjesztőjét ismerjük. De aki a Megváltót megismerte, az azonnal a szolgálatába állott. Lehetetlen volt Krisztust megismerni és Róla nem beszélni. Az új tan hatalmas, lenyűgöző, annyira szilárd volt, hogy aki hatása alá került, azt szent kényszer hajtotta továbbadni a Krisztusról szóló üzenetet s a Nála talált új életet. Férfiak, és nők nagy csapata dolgozott Isten munkatársaiként az új épületen s lettek sokan élő kövekké Isten templomában, olyan emberekké, akik Krisztust Isten tetszése szerint a saját életükben tárták a világ elé. Istentől kapott feladatnak tekintették Jézushoz vezetni embereket, hogy rajtuk az Ő lénye ábrázolódhassék ki.

Jézus hívását sohasem a tömeg hallotta meg. Krisztus útja a tömeg számára kényelmetlen út. Ő sohasem lesz hajlandó arra, hogy külső vallásossággal ékesítsen bennünket. Lelkiismeretünk relett akar Úrrá lenni a mindennapi életben s ha ezt megakadályozzuk, nem élhetünk közösségben Vele. Kérlelhetetlen Úr akar lenni lelkiismeretünk felett, de anélkül, hogy kényszert gyakorolna felettünk. Jézus közelében felüdülünk, mert csak azokat a hajtásokat nyesi le életünk fájáról, amelyek szívünk örömet, lelki életünk egészséges fejlődését megakadályozták. Jézus követése a legnagyobb szabadságot jelenti. Minél inkább követjük Őt, annál boldogabbak leszünk. Az út azonban nem kényelmes. Minden hivatásban, minden körülmények között adódnak nehézségek, ha Jézust feltétlenül követni akarjuk. De Jézus hú keze átvezet a nehézségeken és mi boldogok leszünk, ha az Ő hangját követjük. Ilyen életre nem mindenki kapható. Ezért állnak olyan magányosan a vártán az Úr Jézus Krisztus követői. De ilyen csapatot összegyűjteni, bizonyágtevőket támasztani, — ez Jézus feladata ezen a földön.

Láttam a Krisztust.

Azt mondod: Ez lehetetlen! Hogyan láthatná valaki azt, aki kétezer évvel ezelőtt járta földünkét? Ha Krisztus nem támadott volna fel, úgy csakugyan nem láthatnánk Őt. De Krisztus feltámadt! Krisztus él! Krisztus itt jár közöttünk ma is, feleletet ad a szív Isten iránti vágyára, felszabadít a lelkiismeret nyomása alól,

szabaddá tesz szenvedély és vétek kötelegéből. Akinek van szeme, lásson! Krisztus munkálkodik.

Néhány évvel ezelőtt történt. Szolgálatom sötét nagyvárosi börtönbe vitt. Többekkel együtt ültem a váróteremben. Vártam a rabok elővezetésére, akikhez szólni akartam. Egyik a másik után jött. A várakozók között volt egy asszony, aki világosan látszott, milyen keserves száma mára ez az út. Alig zárult be mögöttem az ajtó, kiáltás hallatszott belülről: »Anyám! S ez a szó szívbemarkolóan visszhangzott a sötét folyosókon át. Azután kijött az édesanya. Szemében ott volt még a könyvek nyoma. Csatlakoztam hozzá és megfogtam a kezét. Rámnézett, szeme csodálatos fényben ragyogott: »Most, ha a börtönbe visz is leányom útja, megkönnyebbedett a szívem, mert megtaláltam a Megváltót.«

Micsoda Megváltó az, aki így meg tud vigasztalni egy bánatos édesanyát még akkor is, ha gyermeke börtön falai között marad! Elő Megváltó az!

S amikor tekintetemmel kísértem ez az édesanyát, úgy tetszett, hogy a Megváltót látom mögöttem állani...

Távol Indiában, sziklára épült templomnál vagyunk. Rekkenő hőségben, tűznapon emberek száza kúznak térdcsúszva fel a templomlépcsőkön. Térdekükön fájó sebek. Szendvésteli látvány. Ezek az emberek mind Istent keresik. Őt remélik megtalálni a gyötrő kinok árán. S a fásztató út után ép oly távol vannak Istentől, mint azelőtt.

A hegyre csúszó emberek mellett egy hindu halad felfelé a lépcsőn. Megtámaszkodik a templom falán s gondolkodva néz hazája felé. Megszólítom: »Krisztus vagy te?« Boldog bizonyágtétel hagyja el az ajkát: »Keresztyén vagyok.« Tudom, olyan valaki áll előttem, akit Krisztus egyesített fel.

Gondolok egy iszákosra, akit jól ismerem. Oh milyen szegénység, nyomorúság sirt az otthonában. Amit két keze munkájával fáradtságosan megszerzett, odaáldozta az alkohol ördögének. Gyermekei éheztek. Felesége gondnal tele. Nem használt semmi. Azután jött a városba valaki, aki Krisztust hirdette. Ez az iszákos is az Ige hatása alá került. S a Krisztusról szóló Ige megfogta a szívét. Végre meglátta a családját s a maga nyomorúságát. Keze ökölbe szorult, mikor először hallotta az ige hirdetőt. De Krisztus győzött s Jézus Krisztus akarata erőtt vett az övé felett. Minden megváltozott: a bánat örömmé, a nyomorúság gondtalansággá. Krisztus járt itt s ajándékozta meg új élettel ezt a családot.

Akinek szeme van, lásson! Krisztus itt jár. Krisztus mindnyájunk segítője. Krisztus mindenkit megvigasztal. Krisztus segíteni akar. Akarjuk-e?

Bár életemmel sokszor megtagadlak...

Tjéd vagyok! Szent lényed fényzőnbe borítja ezt a bűnös életemet!
Nincs félelem, egyetlen biztató szó
Oly messze úzte már a rémeket!
Tied vagyok, de mégis néha-néha
Rádöbbenek, hogy megtagadtalak,
Mily balgaság! Rég megnyílt börtönébe
Aranyszabadság drága szent honából
Még most is vissza-visszatér a rab!

Jaj... életemmel sokszor megtagadlak,
Temetve eltűnt békességemet,
Sötét ilyenkor még a napvilág is,
Óh, így nem élnék át egy életet!
Mi hát ez? Próba, átok, vagy kísértés?
Talán még mindig felemás vagyok?!
A szabadságot fényes oldaladnál
Csak álmodom? S a kegyetlen valóság,
Hogy Sátán tart még fogva, mint rabot?

De nem! Csak ezt ne! Vissza soha többé!
Inkább a szívem meghasad belé,
Bár életemmel sokszor megtagadlak,
De nem vagyok már ellenségedé!

Bár életemmel sokszor megtagadlak,
Nélkülöz többé mégsem élhetek!
S mikor megbántlak, minden elsötétül,
A szívem bús... s a lelkem oly beteg!
Bár rossz vagyok, s tengernél több a bűnöm,
Szeretlek mégis... meg kell mondanom,
Bár szégyenpírban sokszor ég az arcom,
Bár rút kudarcba fullad annyi harcom,
Mégis... Te vagy az út, a cél, az élet,
Meváltó, átformaló hatalom!

Óh... most is, most is könny csillog
szememben,
Óh, most is... most is megtagadtalak!
Sötétbe tévedt elbolyongó lábam,
Szemem levettem röpke pillanatra
Rólad, te fénybenúszó szent alak!

De Mesterem... ne mondd, hogy nem
szeretlek!
Csak ezt ne mondd... óh, ezt nem
hallhatom!

Mert minden árulásom ellenére
Csak egy igaz: Szeretlek! Mindenem vagy!
Megtört szívemnek drága vagy nagyon!
Bár életemmel sokszor megtagadtalak,
De azt az egyet... nem tagadhatom!...

Haluszka Rózsa.

Aki az én beszédeimet megtartja...

Sok keresztyén hasonló az olyan emberhez, aki lábával sziklán áll, de a másikkal a tengerben úszik. Szeretnének keresztyének lenni, de azért haladni a világgal is. Veszedelemes állapot! Csak egy hullám, kísértés, gond, betegség — és elsüllyednek. Krisztus az egész embert akarja, külsejét és a belsejét, gondolatvilágát, szavait, munkáját. Csak

ha mindkét lábunkkal állunk a földön, akkor állunk erősen. Aki teljesen Krisztusé, az felszabadult a sötétség hatalmából itt és az örökkévalóságban.

Titkos keresztyének.

Ismertető jelek:

A félelem.

Azt kérdezik: Mit szólnak hozzá az emberek?

A szégyenkezés.

Krisztusban való hitüket szégyenlik az emberek előtt.

A hallgatóság.

Sohasem beszélnek mások előtt keresztyénségükről.

A kegyes önös élet.

Saját lelkükre sokat gondolnak, de a másokéra soha.

Hamis nyugalom.

Nyugalommal teljes keresztyén életet élnek, félnek a harctól.

A restség.

Szívesen kivonják magukat a Jézusért való szolgálat, áldozat, harc, szenvedés, nélkülözés alól.

Mire van szükségük a titkos keresztyéneknek?

Arra, hogy Isten Lelke felébressze restségükből, megújuljanak, komolyan kutasák Isten Igéjét, látogassák a hívők közösségét, hogy Jézus Krisztus gyülekezetében szolgáló szeretettel feliegyvereztessenek.

Üres kézzel?

Egyik nap gyűjtőlapot kaptak gyermekeink az iskolában. Alig várták, hogy mehessenek, ki erre, ki arra, szerte a faluba. Úzte, hajtotta őket a gondolat, hogy ki fog tudni többet gyűjteni. Uzsonnáról lemondva, játékról megfélekedve rohantak ki a kapun. Már esteledett, amikor hazakerültek sok »sárga és fehér filléreikkel«. Nagy volt az öröm, mert egyik sem jött üres lappal vissza.

Elgondolkoztam és elszomorodtam, hogy bennünket miért nem szorongat úgy a Krisztus szeretete, hogy buzognánk lelkeket gyűjteni az Úrnak. Nálunk sok minden előbbre való még ennél. Kényelmesek vagyunk, szeretjük és keressük magunkat és ezért alkalmatlanok vagyunk. Hogyan fogunk számot adni, ha üres kézzel kell az Úr elé állnunk?

V. H. d. f.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Jún. 16. I. Kor. 6:9—20. Esdr. 7:6—10, 27—28. Esdrás erős szívvel törekedett keresni és cselekedni az Úr törvényét. Ezért áldotta meg munkáját az Úr. S ezért tudta ő is halával áldani az Urnak nevét, mikor munkáját befejezhette. Mennyit tanulhatunk ettől az ó-testamentomi férfiuótól!

Jún. 17. I. Kor. 7:1—9. Nehémiás 7:1—9. Nemcsak Esdrás, a pap, hanem Nehémiás, a világi állású férfi is szívén viselte Jeruzsálem felépítését. S mennyi alázatosság van imádságában, amellyel népének visszatéréséért s a szent város újjáépítéseért könyörög. Bűnbánattal közeledik Istenhez s ez az igazán helyes lelki állapot.

Jún. 18. I. Kor. 7:10—16. Neh. 2:1—18. Nehémiás még akkor is, mikor a földi királlyal beszél, a mennyei Királyra fordítja tekintetét és könyörög. S a mennyei Király úgy fordítja a földi király lelkületét, hogy az megadja Nehémiás kérését. S Nehémiás megy és bátran hozzáfog a nagy munkához. Tudja, hogy Isten kegyelme van vele.

Jún. 19. I. Kor. 7:17—24. Neh. 4:6—20. A hívő, építő seregnek meg kell állnia az ellenség támadásaival szemben is. Nehémiás háromféle eszközt használ föl erre: a fegyvereket (dárda, paizs, kézív), a munkát és az imádságot. A keresztyének is szüksége van erre a háromra, de az ő fegyvere a Lélek kardja, az Ige.

Jún. 20. És. 12. Neh. 5:1—13. Nehémiás nemcsak bátor harcos, hívő, imádkozó lélek, hanem kiváló nemzetgazda is. Milyen bölcsen és erélyesen intézi el a nép szociális kérdéseit. De a legfőbb mégis, hogy mindent imádsággal kezd és végez.

Jún. 21. Lk. 15:1—10. I. Pét. 5:5b—11. Lk. 15:11—32. Csel. 3:1—16. Neh. 8:1—12. A nagy munka elvégzése után jön a nagy hálaadás. Előveszik a nagy törvénykönyvet, hadd legyen a nép életének irányadója. Oh, bár ma is a Biblia irányíthatná minden nemzeti és társadalmi törekvést! Nagyobb lenne az áldás a kezdeményezéseken!

Jún. 22. Zsolt. 71. Neh. 9:5—15. Jó dolog visszánézni a múltba és meglátni benne Isten irgalmasságát, hűségét. Jó dolog megemlékezni mindazokról az eseményekről, amelyekben ezek megnyilvánultak. Az ilyen visszatekintés erősíti a hitet, s azt a bizonyosságot, hogy Isten továbbra is, és mindörökké ugyanaz marad.

Jún. 23. I. Kor. 7:25—40. Neh. 9:26—31. Ha őszinte szívvel belenézünk a múltba, akkor meg kell látnunk Isten hűségét mellett a saját hűtlenségünket, vétkeinket. S jó ha ezt meglátjuk, mert annál na-

gyobbá lesz körülöttünk Isten irgalmassága, hűsége, amellyel újra meg új fölemelt, ha elestünk.

Jún. 24. Jer. 1:1—10. Zsolt. 113. zsoltárokat olvasva, hányszor meg ke sztyenülnünk. Mennyi alázatosság, mennyi hit, mennyi hálaadás van ezekben az ó-testamentumi énekekben. Tudjuk-e mi ilyen teljes szívvel, ilyen örvendezéssel dicsérni az Urat?

Jún. 25. Jer. 1:11—19. II. Tim. 1:1—6. Pál apostol »szeretett fiam«-nak nevez Timótheust. Egyik legkedvesebb lelk gyermeke volt. De nem feledkezik meg arról, hogy Timótheus szívébe a jó magot először az édesanyja és a nagyanya hintették. Milyen áldás, ha a gyermeknek hívő szülői és nagyszülői vannak. Fogékonyabbá lesz az ilyen gyermekek a későbbi hatásokra, melyeket egy-egy hívő tanító vagy lelkipásztor által nyer.

Jún. 26. Jer. 2:1—13. II. Tim. 1:6—12. Pál sohasem fárad bele, hogy minden tanítványa lelke elé a Jézus Krisztusban megjelent isteni kegyelmet állítsa, mint egyetlen biztos fundamentumot, amelyre ráállhat. Ezt az evangéliumot ő nem szégyenli, ezért szívesen szenved is, s erről biztatja Timótheust is.

Jún. 27. És. 63:17—19, 24—25. II. Tim. 1:15—18. Fájdalommal emlékezik meg Pál azokról, akik elrordultak tőle, és halával arról, aki szolgált nemcsak önének, hanem az efézusi gyülekezetnek is. Akik lelki munkát végeznek, ma is kétféle tapasztalatot szereznek: szomorút és örvendőt.

Jún. 28. Csel. 4:1—12. II. Tim. 2:1—7. Mi a szabályszerű küzdés a lelki munkában? Ha nem elegendünk bele az életnek olyan dolgaiba, amelyek nem tartoznak reánk. Egy lelkipásztornak pl. nem kell politizálni, pártharcokban részt venni. Pál apostol nem részletezi a kérdést, hanem azt kívánja, hogy Timótheusnak az Úr adjon mindenben belátást.

Jún. 29. Zsolt. 72. II. Tim. 2:8—13. Krisztus hűséges tanítványait börtönbe vehetik, mint Pált is, de Isten beszédét nem lehet bilincsbe verni, szabadon száll az mindenfelé, s mindig talál olyanokra, akik szertehordozzák.

Jún. 30. Jer. 2:29—37. II. Tim. 2:14—19. Az ember tagjai között legveszedelmesebb a nyelv, mint Jakab írja levelében. Pál is annak veszedelmeitől óvja Timótheust: a vitatkozásoktól, szentségtelen, üres beszédektől. Óvakodjunk ezektől mi is.

V. Gy-né.

